

שחר-מריו מרדכי

שחר מתנהם מן הלילה

בוקר חורפי

כָּל הַלַּיְלָה נִשְׁפָּה בְּקֹר בְּעֶרְפִי,
וְלֹא הִצְלַחְתִּי לִישֹׁן. דְּבַר רֵאשׁוֹן
בְּדַקְתִּי חֲשָׁד שְׁאֵהוּבֵי אֶבֶד.
דְּבַר שְׁנֵי, שְׁאֵנִי

על נהרות פיטסבורג בזכרי את ציון

פִּיטְסְבוּרְג עֵיר קֶשֶׁת-חֶרֶף וּמָה אִם
עֲנִיָּה יִמְטִירוּ יוֹתֵר מִקְבֻלַּת הַנְּהַר
כִּיצַד יִשָּׂא הַנְּהַר אֶת הַמַּיִם
לְמָקוֹם מְבֹטָחִים? הֲרֵי הַנְּהַר
מוֹדֵעַ לְרַפְיוֹן אַחִיזַת הַגְּדָה

הַבְּרֶק מְלַבֵּה אֶת שְׁטֹף הָעֵנָן
וְרַעַם מִתְרִיעַ כְּעוֹשֶׂה טוֹבָה לְנְהַר
כִּיצַד יִכּוֹל הַנְּהַר לִהְיוֹת שְׁאֵנָן
וְלִרְבֹּץ בְּאֶפֶס מַעֲשָׂה? הַנְּהַר
מוֹדֵעַ לְרַפְיוֹן אַחִיזַת הַגְּדָה

בְּפִיטְסְבוּרְג יֵשׁ שְׁנֵי נְהָרוֹת שְׂמֵת־מִזְגִּים לְנְהַר שְׁלִישִׁי
כְּעֵיר גְּדוֹלָה הַקְּצֵב הַשְּׂמֵחַ בּוֹלֵעַ אֶת תּוֹגַת הָאֲנָשִׁים
וּמָה אִם הַקְּצֵב יִמְטִיר יוֹתֵר מִקְבֻלַּת הָעֵיר?
כִּיצַד יוּכְלוּ הַנְּהָרוֹת בְּרֵב הַדָּר
לְהִשְׁעֵן עַל הַגְּדָה?

עיר שחרה עטה עלי
 וטוב לי בה, אני אומר
 זו בהחלט תחושה פרטית
 תחושה פרטית ולא יותר
 אני חוזר:
 רק פרטית. לא יותר

אני נוהג וטוב לבה
 בכביש שמבתר
 את שני חלקי העיר
 למערב ולמזרח
 זה סתם כן, אני אומר
 רוחות-שמים, לא יותר

הרקיע שטוף-עורבים
 ונהגים בנתיבים
 אני נוהג. שוטר עוצר
 נהג אחר. שחר.
 ממארב – לבי צחור.
 ורק בלב שממזרח
 תחושה פרטית שהוא כמו אֶח

ועוד אני נסוע, ועוד אחי נטוע
 בכביש ההוא אשר בתר
 את בולטימור בסבך הכפור
 ללבן ולשחר, למערב ולמזרח
 לרכבי אשר נמלט וללכני אשר צוח
 קרא-קרא-קרא, כתב, שחזר
 זה לא פרטי. הרבה יותר
 זועק לבה של בולטימור

Nevermore, nevermore

עָשׂוּר שְׁעוֹת נְהִיגָה מְנַאֲשׁוּיִל לְבוֹלְטִימוֹר
מִבְּתִקּוֹת אֶת וִירְג'ינִיָּה. שְׁחַר מִתְנַהֵם מִן הַלֵּילָה.
בְּצַדֵּי הַדֶּרֶךְ תּוֹפְחוֹת הַגְּבָעוֹת
כְּמוֹ הַזְּרוּעוֹת שֶׁל ג'ֶסְטִין אָמֵשׁ בְּחֶדֶר
(קָרְאוּ לָנוּ פְּעַם כּוֹשֵׁי וְעָרֶס. חֲשַׁבְנוּ: כָּל הָעוֹלָם כָּלוּ עֶדֶר
צַר מְאוֹד). בְּבִקֵּר רּוֹכְנֵת שְׁמֵשׁ לְשִׁמְשָׁה. מִעֲבִירָה לְהִגָּה
צְמֶרְמוֹרוֹת. אֶת מִשְׁפֵּט הַשָּׂדֶה מְנִקְדוֹת הַפְּרוֹת.
גִּלְגָּלֵי הַמְּכוֹנֵיט סוֹסִים נִמְרָצִים, וְצַפּוֹרֵי וִירְג'ינִיָּה
עַל זְקַפַּת הָעֵצִים; כָּל הָעֵצִים פְּשׁוּטֵי עֲנָפִים
אֶל אֱלוֹהִים,
שְׂרָאשׁוֹ-נִמְלָא-טַל מִעֲנָנוֹת-מִעֲנָנוֹת-מִעֵל.
מֵאַחֵר – נִאֲשׁוּיִל מִשְׁתַּלְּהֶבֶת בְּמִרְאֵת הַצַּד.
בְּשִׁמְשָׁה הַקִּדְמִית – כָּל שְׂדוֹת וִירְג'ינִיָּה וְשָׂדֶה אֶחָד
פָּרוֹשׁ כְּמוֹ חֶדֶר
וּשְׁנֵי פָרִים שְׁחָרִים וְגֶדֶר לְבָנָה
בֵּינָם
לְבִין הָעֶדֶר.

תוכן ותחינה

אני נשען בגבי אל הבית
והבית מחזיק מעמד
איש ואשה יושבים על המרפסת מנגד
כל ערב בשקיעה
ולא שותתים דם
הגג שלהם לא עולה באש
סערותיהם לא נתפסות בעצי הרחוב

כל ערב יש לי מה לאכל
ואני רעב
אני מסיט את הוילון כשהאיש מנגד
מסיט את שערות האשה מעיניה
אל מעבר לאזנה
הם אומרים דבר שיש בו תכן
ואני – דבר שיש בו תחנה